

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยในเรื่องการเลือกใช้ท่าเตะของนักกีฬาเทควันโดเมื่อถูกด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนามในขณะแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาท่าเตะตวัด ของนักกีฬาเทควันโดเมื่ออยู่ในบริเวณมุมสนามขณะแข่งขัน โดยกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทย จำนวน 20 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเทควันโด รายการเอเชียนมาร์เชียลอาร์ต ครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 2-5 สิงหาคม 2552 และกีฬาแห่งชาติ ตรังเกมส์ ณ จังหวัดตรัง ระหว่างวันที่ 9-13 กันยายน 2552 โดยผู้ทำการศึกษาได้บันทึกข้อมูลการใช้ท่าเตะตวัดของนักกีฬาทีมชาติไทยในขณะแข่งขันไว้ โดยสามารถสรุป อภิปรายผล และเสนอแนะการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษา

ในการศึกษาพบว่านักกีฬาทีมชาติไทย มีเกณฑ์อายุอยู่ระหว่าง 16-25 ปี โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 18-20 ปีมากที่สุด เป็นชายจำนวน 12 คน และหญิง 8 คน มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุด จำนวน 15 คน ระยะเวลาที่ติดทีมชาติอยู่ในช่วง 3-4 ปี มากที่สุด จำนวน 11 คน นักกีฬาทั้งหมดเคยเข้าแข่งขันในรายการนานาชาติอย่างน้อย 1 รายการ

นักกีฬาทั้งหมดเคยมีประสบการณ์ถูกคู่แข่งด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนาม และทุกคนเคยใช้ท่าเตะตวัดเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ดังกล่าว โดยมีความถี่ที่ใช้ท่าเตะตวัดบ่อยมากกว่าท่าเตะอื่น ๆ นักกีฬาเลือกใช้ท่าเตะตวัดมากที่สุดเพราะมีความถนัดในท่าเตะตวัดมากกว่าท่าเตะอื่น ๆ และเป็นท่าเตะที่ทำเต็มได้ง่ายกว่าท่าเตะอื่น ๆ โดยทั้งหมดมีความมั่นใจว่า ท่าเตะตวัดสามารถทำคะแนนหรือป้องกันไม่ให้เสียคะแนนเมื่อถูกคู่แข่งด้อนต้องเข้าสู่พื้นที่มุมสนาม

ในการทำแบบสอบถามก่อนการแข่งขันปรากฏข้อมูลดังนี้

1. ในสถานการณ์การ์ดเปิด นักกีฬาจะมีการเลือกใช้ท่าเตะตวัดต่างแบบกันในแต่ละกรณีที่ถูกคู่แข่งบุกเข้าทำคะแนนในท่าต่าง ๆ โดย มีการใช้ท่าเตะตวัดขาหลังมากที่สุด โดย รองลงมาคือท่าเตะตวัดขาหลัง

2. ในสถานการณ์การ์ดปิด นักกีฬาจะมีการเลือกใช้การชิงเตะก่อน โดยการสับขาเตะตวัดขาหน้า ก่อนที่จะถูกคู่แข่งบุกทำคะแนน

จากข้อมูลที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่า การยื่นการคัดค้านมีผลต่อการเลือกใช้ท่าเตะ แม้ว่าจะมีการบุกทำคะแนนจากท่าเตะเดียวกัน แต่มีการเลือกใช้ท่าเตะที่จะใช้ตอบโต้ต่างกันนอกเหนือจากที่การถูกต้อนเข้ามา

ในสถานการณ์ขณะแข่งขันจริงปรากฏข้อมูลดังนี้

1. ประเด็นการคัดค้าน เมื่อเปรียบเทียบท่าเตะตัวระหว่างการคาดคะเน และในสถานการณ์จริงพบว่า มีการตอบสนองในรูปแบบเดียวกัน เมื่อคู่แข่งบุกด้วยท่าเตะตัวขวาหลัง ท่าเตะกลับหลัง และท่าเตะเหยียบลงด้วยขาหลัง ในขณะที่เมื่อคู่แข่งบุกด้วยท่าเตะสปีชชาเตะตัวด้วยขาหน้า และท่าเตะสปีชชาเหยียบลงด้วยขาหน้า การตอบสนองของนักกีฬาใน 2 สถานการณ์มีความต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า นักกีฬาอาจมีความเคลือบแคลงจากการฝึกซ้อม หรือมีความมั่นใจในการคัดเตะตัวขวาหน้ามากกว่าการใช้ท่าเตะตัวอื่น ๆ จึงมีการตอบสนองที่ไม่ตรงกับที่คาดคะเนในตาราง 3

2. ประเด็นการคัดค้าน เมื่อเปรียบเทียบท่าเตะตัวระหว่างการคาดคะเน และในสถานการณ์จริงพบว่า มีการตอบสนองในรูปแบบเดียวกัน เมื่อคู่แข่งบุกด้วยท่าเตะตัวขวาหลัง และท่าเตะสปีชชาเตะตัวด้วยขาหน้า ในขณะที่เมื่อคู่แข่งบุกด้วยท่าเตะเหยียบลงด้วยขาหลัง ท่าเตะสปีชชาเตะเหยียบลงด้วยขาหลัง และ ท่าเตะกลับหลัง การตอบสนองของนักกีฬาใน 2 สถานการณ์มีความต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า ในการยื่นการคัดค้าน มีการบุกได้หลากหลายและมีโอกาสที่จะทำแต้มได้มากกว่าการยื่นการคัดค้าน นักกีฬาจึงมีการตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้ามากกว่าการที่จะตอบสนองโดยการคิดวิเคราะห์ไว้ก่อน จึงมีการตอบสนองในรูปแบบต่าง ๆ กัน ซึ่งไม่ตรงกับที่คาดคะเนในตาราง 3

3. การบันทึกข้อมูลด้วย VDO ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ทำการศึกษา บันทึกท่าเตะตัวเฉพาะการตอบสนองที่นักกีฬาได้แต้ม หรือไม่เสียเปรียบคู่แข่งเท่านั้น

จากข้อมูลทั้งสองส่วนทั้งก่อนทำการแข่งขัน และขณะแข่งขัน มีความแตกต่างกัน เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ รอบข้างมีส่วนต่อการตัดสินใจสำหรับนักกีฬา ทั้งความกังวลว่าจะถูกต้อนออกสนาม ทำให้ถูกคัดคะแนน แรงกดดันจากคู่แข่ง แรงกดดันจากโค้ชฝั่งตรงข้าม กองเชียร์ฝั่งตรงข้าม ทุกองค์ประกอบเหล่านี้มีผลต่อการตัดสินใจของนักกีฬาทั้งสิ้น ทำให้นักกีฬาไม่สามารถทำตามที่ตนเองคิดไว้ก่อนทำการแข่งขันได้

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาพบว่าในขณะที่แข่งขัน เมื่อนักกีฬาเทควันโดถูกด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนาม จะใช้ท่าเตะตวัดมากที่สุด เพราะเป็นท่าเตะที่มีความแน่นอนในการทำเต็ม อีกทั้งยังเป็นท่าเตะที่ง่ายที่สุดและเป็นท่าที่มีโอกาสเสี่ยงน้อยที่สุดที่จะถูกคู่ต่อสู้ปะทะออกนอกสนามทำให้ถูกตัดคะแนน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักกีฬาทุกคนกังวลมาก นักกีฬาจึงเลือกที่จะใช้การชิงเตะตวัดก่อนที่คู่แข่งจะบุกเข้ามา หรือจะทำการดักเตะตวัดเพื่อตัดจังหวะการบุกของคู่แข่งแล้วรีบพยายามเข้าประชิดตัวเพื่อหาจังหวะกลับเข้าสู่ในสนาม

การเตะตวัดของนักกีฬาเมื่อเข้าสู่บริเวณมุมสนามจะมีผลต่อนักกีฬาที่มีเต็มตามหลังคู่แข่งแข่งขันมากกว่า นักกีฬาที่มีเต็มนำ จากผลการศึกษาจะเห็นว่ามิบางกรณีที่นักกีฬาที่มีเต็มนำคู่แข่งยอมที่จะใช้ทำตวัดเตะตวัด เพื่อตอบโต้การบุกของคู่แข่ง แม้ว่าจะทำให้ถูกตัดคะแนนก็ตาม ซึ่งจะไม่พบกรณีนี้ในนักกีฬาที่มีเต็มตามหลังคู่แข่ง ซึ่งนักกีฬาที่มีเต็มตามหลังก็จะใช้วิธีชิงเตะตวัดทำคะแนนก่อน หรือ ใช้วิธีดักเตะตวัดเพื่อตัดจังหวะคู่แข่งต่อสู้เพื่อไม่ให้ตนเองต้องหลุดออกจากสนาม

ประสบการณ์ในการแข่งขันของนักกีฬาก็มีส่วนสำคัญต่อการเอาตัวรอดจากสถานการณ์ดังกล่าว เพราะนักกีฬาที่มีประสบการณ์ในการแข่งขันมาก หรือเคยผ่านการฝึกซ้อมในรูปแบบที่ต้องรับมือจากสถานการณ์จริงมาก่อน ก็มักจะใช้พื้นที่ของสนามให้เป็นประโยชน์ได้มากกว่า นักกีฬาที่มีประสบการณ์น้อย โดยนักกีฬาที่มีประสบการณ์มากกว่ามักจะหลีกเลี่ยงการที่จะถูกคู่แข่งด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนามได้ โดยการวนไปรอบ ๆ หรือสามารถพลิกตัว หรือเอาตัวเข้าชนคู่แข่งแล้วหาจังหวะเข้าสู่บริเวณสนามได้ คู่แข่งขันก็มีส่วนสำคัญต่อการตัดสินใจใช้ท่าเตะตวัด เพราะหากคู่แข่งเก่งกว่า หรือมีความชำนาญมากกว่าฝ่ายที่ถูกด้อนก็มักจะเสียดคะแนน หรือถูกด้อนออกจากสนามทำให้ถูกตัดคะแนน

สรุปผลการเลือกใช้ท่าเตะตวัดจากการคาดคะเนและสถานการณ์จริงของนักกีฬาเทควันโดทีมชาติไทยยังไม่มีผลสอดคล้องกัน โดยในสถานการณ์จริง นักกีฬาจะมีรูปแบบการเตะตวัดที่หลากหลายมากกว่าการคาดคะเน ดังนั้นนักกีฬาควรมีการเตรียมพร้อมและฝึกทักษะในการเตะตวัดให้หลากหลายมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าท่าเตะเป็นท่าเตะที่มีการเลือกในมากที่สุดในการแข่งขันเมื่อนักกีฬาถูกด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนาม จึงควรมีการฝึกซ้อมท่าเตะตวัดให้มาก และเตะให้มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้นักกีฬาสามารถพาตัวเองออกจากบริเวณมุมสนามแข่งขันได้

นักกีฬาสามารถฝึกซ้อมการเอาตัวรอดออกจากบริเวณมุมสนามด้วยท่าเตะตวัดได้ โดยการฝึกจากการจำลองสถานการณ์ในการแข่งขัน มาทำการฝึกซ้อมเพื่อฝึกการอ่านจังหวะของกลุ่มแข่งขัน การกระชก การวิเคราะห์ว่าคู่แข่งจะบุกมาด้วยขาหน้า หรือขาหลัง และฝึกการหลอกล้อเพื่อหาจังหวะชิงเตะตวัด หรือดักเตะตวัดให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษา เปรียบเทียบการใช้ท่าเตะตวัดในนักกีฬาต่างระดับกัน ทั้งระดับ ยูวชน เยาวชน ประชาชนด้วย
2. ควรศึกษาถึงความเครียดของนักกีฬาเมื่อถูกด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนามแข่งขัน ว่ามีความเครียดในระดับใด และมีวิธีจัดการความเครียดอย่างไร
3. ควรศึกษาถึงกรณีที่นักกีฬามีแต้มนำคู่แข่ง และแต้มตามหลังคู่แข่ง ว่ามีการใช้ท่าเตะตวัดเดียวกันหรือไม่อย่างไร
4. ควรศึกษา การฝึกโดยจำลองสถานการณ์จริงขณะแข่งขันมาใช้ในการฝึกซ้อม ว่าเมื่อถึงเวลาแข่งขันจริงนักกีฬามีการเลือกใช้ท่าเตะตวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นหรือไม่
5. ควรศึกษาถึงการฝึกสมาธิเพื่อขจัดความตื่นเต้นเมื่อถูกคู่แข่งด้อนเข้าสู่บริเวณมุมสนามว่าช่วยให้นักกีฬาคัดสินใจได้ดีขึ้นหรือไม่